

นิทานเวตาล เรื่องที่ ๑๐

นำเสนอเมื่อ : 27 ต.ค. 2551

นิทานเวตาล

เรื่องที่ ๑๐

เมื่อพระเจ้าวิกรมมาทิตย์
ทรงปลดเวตาลลงมาจากตบไสย แล้วรับสั่งให้เวตาลเล่านิทานต่อไป
เวตาลก็ทูลขึ้นว่า

"วันนี้หม่อมฉันรู้สึกเขม่นตาซ้าย หัวใจก็เต้นแรง สายตาก็ไม่ติ่มองอะไรดูมืดมัวไปหมด ไม่แจ่มใสเหมือนทุกๆ ครั้ง นับเป็นกลางที่ไม่ดีเสียแล้วพะยะคะ แต่หม่อมฉันจะเล่านิทานถวายฝ่าบาทอีกสักเรื่องหนึ่ง"

ในครั้งโบราณกาลนั้น ยังมีเมืองใหญ่เมืองหนึ่งชื่อว่า "เมืองธรรมปุระ" เจ้าครองเมืองทรงพระนามว่า "ท้าวมหาพล" พระองค์ทรงมีพระมเหสีที่ยังคงความสวยและความงดงาม แม่พระธิดาจะทรงจำเรียววยเป็นผู้ใหญ่แล้ว พระมเหสีก็ยังคงคล้ายกับสาวรุ่น และถ้าจะเปรียบเทียบกับพระธิดาแล้ว ไม่ต่างอะไรกับพี่สาวและน้องสาวเลย ซึ่งความสวยของพระมเหสีนั้นเป็นเรื่องที่คนทั้งหลายต่างพากันแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง

อยู่ต่อมาไม่นาน เมืองธรรมปุระได้ถูกข้าศึกมาล้อมไว้ ข้าศึกมีกำลังและความชำนาญในการทำสงครามเป็นอย่างยิ่ง จึงตีเมืองจนแตก ฝ่ายท้าวมหาพลทรงได้ลอบพาพระมเหสีและพระธิดา เสด็จหนีออกจากนครไปได้ในเวลากลางคืน ทั้งสามพระองค์เสด็จเสด็จลอดพนแนวชาติแล้ว ก็ตั้งพระทัยหนีพระพักตร์มุ่งไปยังเมืองเดิมของพระมเหสี

วันรุ่งขึ้น ท้าวมหาพลทรงนำพระมเหสีและพระธิดา เสด็จพระดำเนินถึงท้องทุ่งแห่งหนึ่ง ได้ทอดพระเนตรเห็นหมู่บ้านแต่ไกล หาทรงทราบไม่ว่าเป็นหมู่บ้านใคร แต่พระองค์ก็มีใจทรงวางพระทัย จึงตรัสกับพระมเหสีว่า

น้องกับลูกหญิงรออยู่ที่นี่ย่าเพิ่งเข้าไป หาที่กำบังตัวไว้ เดี่ยวพี่จะเข้าตรวจตราเสียก่อน"

"เพคะ เสด็จพี่ทรงกลับมาเร็วๆ นะคะ
หม่อมฉันและลูกเป็นห่วง"

พระมเหสีทรงรับสั่ง ท้าวมหาพลทรงพยักหน้ารับ แล้วทรงถืออาวุธเดินเข้าไปในหมู่บ้าน เพื่อจะหาอาหารมาให้พระมเหสีและพระธิดา

ฝ่ายพวกชาวบ้าน ปกติก็ประพฤติตนเป็นโจร ครั้งเห็นชายแต่งตัวดี มีของมีค่าติดตัวมาเช่นนี้ ก็พากันออกมาทำการชิงทรัพย์ ท้าวมหาพลจึงทรงอนุญาตให้พวกโจรล้มตายไปไม่น้อย

เมื่อหัวหน้าโจรรู้ว่า ท้าวมหาพลได้ฆ่าพวกของตนล้มตายไปเช่นนั้น ก็เป่าสัญญาณเรียกพวกโจรออกมาอีกเป็นจำนวนมาก พระองค์ถูกล้อมทำร้ายจนสิ้นพระชนม์ลง ณ ที่นั้น

ฝ่ายพระมเหสีและพระธิดา เห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็ตกพระทัยจนพระองค์สิ้น พากันค่อยๆ หลบหนีออกให้ห่างจากหมู่บ้านโจร ซึ่งทางที่จะไปจะเป็นทางไหนก็หาทราบไม่ ความมุ่งหมายมีอยู่แต่ว่าจะต้องหนีให้พ้น

ทั้งพระมเหสีและพระธิดาทรงมีพระกำลังน้อย แต่ด้วยอำนาจแห่งความกลัว ทั้งสองพระองค์ก็เสด็จหนีไปได้ไกลพอสมควร จึงหยุดพักประทับอยู่ไถรมไถรมไม่ริมทาง

เมื่อถึงขณะนั้น มีพระราชอาองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า "ท้าวจันทรเสน" เสด็จออกมายังสัตว์ป่ากับองคราชบุตร กษัตริย์พละ-ลูกทั้งสองทรงมาไปตามแนวป่า ทอดพระเนตรเห็นรอยเท้าหญิงสองคน ก็ทรงชักม้าหยุดดู ท้าวจันทรเสนทรงตรัสกับพระราชบุตรว่า

แปลกจริง รอยเท้าคนทำไมถึงมาอยู่ในป่าแถบนี้"

พระราชบุตรทูลตอบว่า

"รอยเท้าเหล่านี้จะต้องเป็นรอยเท้าของผู้หญิงเป็นแน่ พระเจ้าค่ะ เสด็จพ่อ ถ้าเป็นรอยเท้าผู้ชายคงจะโตกว่านี้" ท้าวจันทรเสน จึงทรงตรัสว่า

"ถ้าจะจริง แต่เอ...ทำไมจึงมีผู้หญิงกล้ามาเดินอยู่ในป่าได้ แต่ถ้าเราจะพูดไปตามตำราแล้วละลูก หญิงที่พบในป่ามักจะงมงายกว่าหญิงที่หาได้ในกรุง มาเถิดลูก...เราทั้งสองคนจะตามนางไป ถ้าพบนางงามจริงอย่างที่ว่าไว้ เจ้าจงเลือกเอาไปเป็นคู่คนหนึ่ง"

พระราชบุตรทูลตอบว่า

"ขอเดชะ เสด็จพ่อ รอยเท้าที่นั่นถ้าสังเกตดูดีๆ จะมีรอยเท้าหนึ่งที่ใหญ่กว่ากัน หม่อมฉันจะขอเลือกนางที่มีเท้าเล็กกว่ามาเป็นชายของหม่อมฉัน เพราะนางคงจะเป็นสาวแรกขุนตามขนาดของเท้า ส่วนนางคนที่มีรอยเท้าค่อนข้างใหญ่กว่า ก็คงจะเป็นสาวใหญ่ ขอให้เสด็จพ่อทรงรับไว้เป็นมเหสีเถิดพระเจ้าค่ะ"

ท้าวจันทรเสน ทรงพระสรวลเบาๆ แล้วตรัสว่า

"ทำไมเจ้าพูดเช่นนั้นละลูก พระราชมารดาของเจ้าฟังจะสิ้นพระชนม์ไปไม่นานนี้เอง" พระราชบุตรจึงทรงตอบว่า

"เสด็จพ่ออย่างทรงรับสั่งเช่นนั้นสิพระเจ้าค่ะ เพราะพระราชชาติขาดพระมเหสีก็เปรียบเช่น บ้านที่ไม่มีคนดูแลนะพระเจ้าค่ะ"

ท้าวจันทรเสน ทรงนิ่งตรึกรตรองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบพระราชบุตรว่า

ถ้านางคนที่มีเท้าโตกว่า มีลักษณะเป็นที่พอใจของพ่อ พ่อจะทำตามที่เจ้าว่ามาแล้วกัน"

ครั้นกษัตริย์ทั้งสองพระองค์ ทรงทำสัญญาแบ่งนางกันดังกล่าไปแล้ว ก็ทรงชักม้าไปตามรอยเท้าในป่า สักครู่หนึ่งก็ทอดพระเนตรเห็นนางทั้งสองนั่งพักอยู่ไถรมไถรมไม่

ทั้งสองพระองค์จึงเดินเข้าไปหา แล้วทรงซักถาม
พระมเหสีและพระธิดาก็ทรงเล่าเรื่องราวให้ทรงทราบโดยละเอียดทุกประการ

ท้าวจันทเรศกับองค์ราชบุตร ก็เชิญเสด็จนางทั้งสองขึ้นหลังม้า
โดยพระธิดามีพระบาทค่อนข้างโตกว่าให้เสด็จขึ้นทรงมากับท้าวจันทเรศ(พ่อ)
ส่วนพระมเหสีนั้นทรงมีพระบาทเล็กกว่าพระธิดา ก็ขึ้นทรงมากับองค์ราชบุตร แล้วทั้งสองพระองค์ก็เสด็จเข้าพระนคร

ต่อมาท้าวจันทเรศ กับ พระราชบุตร ก็ได้อภิเษกกับทั้งสองพระองค์ แต่สลับลูกันไป
เพราะเหตุว่าขนาดเท้าผิด คือ พระราชบิดา ทรงอภิเษกกับพระธิดา และพระราชบุตรทรงอภิเษกกับพระมเหสี

การกลับกลายเป็นว่า ลูกสาวกลายเป็นเมียพ่อ แม่กลายเป็นเมียลูก
ลูกสาวเลยกลายเป็นแม่เลี้ยงของสามีตัวเอง และแม่กลับต้องกลายเป็นลูกสะใภ้
และต่อมาพระโอรสและพระธิดาก็เกิดจากนางทั้งสองต่อไป

เวตาลเล่าถวายมาเพียงเท่านี้ก็หยุดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า

ขอเดชะ พระองค์คิดว่าพวกเขาจะนับญาติกันอย่างไรเล่าเพคะ"

พระเจ้าวิกรมมหาราช ได้ทรงฟังปัญหาของเวตาลแล้ว ก็ทรงคิดไม่ออก แม่กับลูก ลูกกับพ่อ
พี่กับน้อง โอ๊ย...พัวพันกันยุ่งไปหมด มีหน้าซ้ำ แม่เลี้ยงก็คือลูกสาว ลูกสะใภ้กลับกลายเป็นแม่
ก็ทำให้พระเจ้าวิกรมมหาราชทรงตีปัญหาไม่ออก จึงทรงนิ่ง

เวตาลก็คอยทูลยั่วเย้าให้ตอบปัญหาด้วยการกล่าวคำว่า "โง่"
เพราะเวตาลทราบดีว่าพระเจ้าวิกรมมหาราชมิทรงโปรดให้ใครมาดูถูก
ว่าพระองค์โง่

เวลาผ่านไปชั่วครู่ เวตาลก็ทำกระแอม และกล่าวดูถูกพระเจ้าวิกรมมหาราช

"ฝ่าพระบาททรงจนปัญญาแล้วเป็นแน่ เรื่องเพียงเท่านี้พระองค์ก็มีสามารขี้แจงได้
เป็นธรรมดาของคนเบาปัญญา แต่...บางทีพระราชบุตรอาจจะทรงเฉลียวฉลาดกว่า
คงจะพอตอบคำถามหม่อมฉันแทนพระองค์ได้"

พระเจ้าวิกรมมหาราช ตีคำถามนี้ไม่ได้จริงๆ พระองค์จึงทรงนิ่งมิได้ตรัสตอบอะไร
ไม่ช้าพระองค์จึงเกิดสติ คิดขึ้นมาได้ว่า

ดีเลยที่เราคิดคำตอบไม่ออก เราจึงได้เจียบไม่ผลอตัวตอบปัญหาของมัน"

พระเจ้าวิกรมมหาราช
จึงทรงบีบพระหัตถ์ของพระราชบุตรไว้แน่นเป็นเชิงห้ามมิให้ตอบคำถามของเวตาล
พระธรรมชัชวาลราชบุตรก็ทรงนิ่งสนิท หาได้รับสั่งอะไรไม่

คราวนี้ เพราะความไม่รู้จริงๆ จึงทำให้พระเจ้าวิกรมมหาราชทรงเจียบไม่ตรัสตอบคำถาม
เวตาลจึงเริ่มกระวนกระวายใจ.